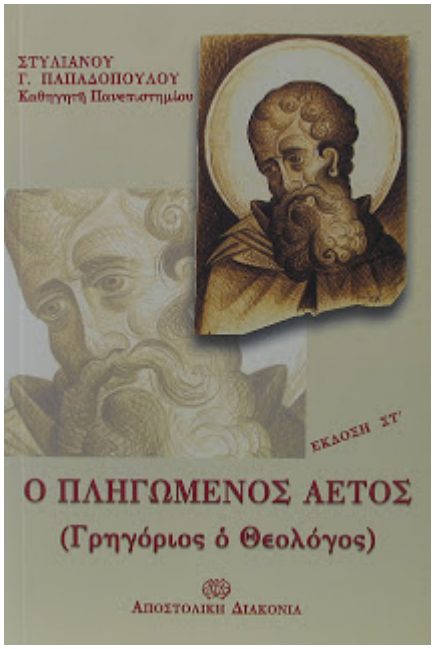
3 Οκτωβρίου 2013

Στη φουρτούνα της Μεσογείου. (Μέρος Δ’)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Ο πληγωμένος Αετός. Γρηγόριος ο Θεολόγος

Και το θαύμα έγινε. Σιγά-σιγά η τρικυμία κόπασε. Ο άνεμος ημέρευσε. Όλοι θα σώζονταν. Η κραυγή προς το Θεό του Γρηγορίου έφερε τη ζωή.

Έγινε όμως και άλλο θαύμα. Οι γονείς του Γρηγορίου, στη Ναζιανζό βέβαια. Την κρίσιμη τούτη νύχτα είχαν έντονη ανησυχία. Δεν έκλεισαν μάτι. Προσεύχονταν γενικά. Μα σιγά-σιγά δημιουργήθηκε μέσα τους η βεβαιότητα ότι ο γιος τους Γρηγόριος κινδυνεύει. Παρακάλεσαν γονατιστοί το Θεό για το παιδί τους, να ξεπέρασει τον κίνδυνο.

Κι ενώ στη Ναζιανζό συνέβαιναν αυτά κι ενώ ο Γρηγόριος είδε στο σύντομο ύπνο του την Εριννύα, ένα παιδί, στο πλοίο μέσα, είδε την ίδια ώρα το δικό του όνειρο. Είδε, λέει, τη Νόννα τη μητέρα του Γρηγορίου, να περπατάει στη θάλασσα, να πλησιάζει το καράβι τους και με προσπάθεια πολλή να το βγάζει στη στεριά.

Τις πρωινές ώρες, πριν ακόμη βγει ο ήλιος, η ατμόσφαιρα ήταν κάπως καθαρή. Η θάλασσα με ταραχή λίγη. Τότε φάνηκε να ’ρχεται καράβι. Το ’χαν πονόψυχοι Φοίνικες. Είδαν το τσακισμένο πλεούμενο και πλησίασαν.

Οι ξένοι πλεύρισαν προσεκτικά το ακυβέρνητο καράβι, γατζώθηκαν πάνω του και παρά τον κίνδυνο έτρεξαν να βοηθήσουν τους μισοπεθαμένους ανθρώπους του. Τους έδωσαν πρώτα νερό να πιουν, έπειταν κάτι να φάνε. Κατόπιν, σιγά-σιγά τους ρυμούλκησαν με δυσκολία στη στεριά. Ήταν η Ρόδος. Σώθηκαν στα χώματά της. Άρχισε η επισκευή του καραβιού και σε λίγες μέρες έβαλαν πλώρη για την Αίγινα.

Για κει που είχε ξεκινήσει το καράβι.
Από τη Ρόδο μέχρι Αίγινα δεν είχαν προβλήματα. Έφτασαν καλά. Χωρίς καθυστέρηση, ο Γρηγόριος βρήκε καϊκάκι κι έφτασε στον Πειραιά. Μεγάλο λιμάνι. Αλλά χωρίς τις παλιές του δόξες. Ένας αγωγιάτης φόρτωσε τα ελάχιστα πράγματα του Γρηγορίου στο μουλάρι και πήραν το δρόμο για την Αθήνα. Θα ήτανε μέσα του Δεκέμβρη.
Η πεζοπορία του έκανε καλό. Ισορρόπησε τον οργανισμό του. Η κίνηση που φέρνει το περπάτημα στο ανθρώπινο σώμα επιδρά και στη διάθεση. Του έφυγαν και τα τελευταία ίχνη ζαλάδας, που είχε από το θαλασσινό ταξίδι. Διάθεση, αισιοδοξία κυριαρχούσε τώρα στο είναι του. Διάθεση που γινόταν αγαλλλίαση, όσο πλησίαζε το πανώριό του όραμα στην Αθήνα του.
Στο δρόμο από τον Πειραιά γι' Αθήνα δεν έβλεπε τίποτα το θαυμαστό. Απομεινάρια μόνο από τα περίφημα τείχη, τα Μακρά, που αρχίζανε από την Αθήνα και καταλήγανε στον Πειραιά. Τα είχε γκρεμίσει ο ρωμαϊκός Σύλλας, το 86 π.Χ. Έπειτα δεν ξαναχτίστηκαν ποτέ. Ο Γρηγόριος, με αφορμή τα «μακρά τείχη», πήρε συνειρμικά να σκέπτεται την Αθήνα και τα την τύχη της. Δόξες και καταστροφές. Μεγάλοι σοφοί και λαμπρά κτίρια. Το μάρμαρο και το ελεφαντοστούν θαμπώνανε τα μάτια. Οι ξένοι μορφωμένοι θαυμάζανε τη σοφία και την τέχνη της. Οι άρχοντες θαυμάζανε την παλαιά της δύναμη, την πολιτική οργάνωση, τη δημοκρατία, την παλιά κρατική παντοδυναμία.
Για όλ' αυτά ο Γρηγόριος είχε κάπως ενημερωθεί. Οι λεπτομέριες του διέφευγαν. Άλλωστε, άλλο να βλέπεις ατόφια τα πράγματα κι άλλο ν' ακούς γι' αυτά. Θέλησε να ρωτήσει τον αγωγιάτη, που αδιάφορος περπατούσε δίπλα του:
-Δε μου λες, φίλε, πως είναι η νέα πόλη της Αθήνας, αυτή που έχτισε ο ρωμαίος Αδριανός; Και τα τείχη που έχτισε ο Βαλεριανός κρατάνε ακόμη;
Ο αγωνιάτης όμως δεν καταλάβαινε από αυτά. Κούνησε τις πλάτες κι είπε μόνο πως ξέρει την πύλη του Αδριανού. Άδικα ρωτούσε ο Γρηγόριος. Οι ρωμαίοι αυτοκράτορες Αδριανός (117-138) και Βαλεριανός (253-260), ιδίως ο πρώτος, έκαναν πολλά για την Αθήνα. Ο Αδριανός, εκτός άλλων, έχτισε και τον μεγαλοπρεπή ναό του Ολυμπίου Διος, που σώζεται και σήμερα κοντά στην πύλη, που έγινε προς τιμήν του ρωμαίου τούτου αυτοκράτορα, του Αδριανού.
Οι Αθηναίοι όμως δε χάρηκαν για πολύ τις λαμπρές κατασκευές. Το 267, στην επιδρομή των Ερούλων, καταστράφηκαν όλα. Οι βάρβαροι αυτοί δεν άφησαν λιθάρι πάνω σε λιθάρι. Σεβάστηκαν μόνο την Ακρόπολη και τους ναούς της.
Στο εξής η Αθήνα ποτέ δεν απέκτησε την παλιά της δόξα. Ούτε καν αυτήν που γνώρισε με ρωμαίους αυτοκράτορες. Εκείνο μόνο που προσπαθούσαν τώρα οι Αθηναίοι ήταν να συντηρήσουν μερικούς από τους παλαιούς ναούς, λίγα γυμναστήρια, τη ρωμαϊκή αγορά, μερικά βαλαντεία (λουτρά) και προπαντός τις Σχολές.

Είχαν συλλάβει το μήνυμα των καιρών. Μόνο οι Σχολές και ονομαστοί σοφιστές θα κρατούσαν την φήμη της Αθήνας. Τ’ άλλα πέρασαν και δεν ξαναγυρίζουν. Να σκεφτεί κανείς ότι τώρα η Αθήνα δεν ήταν ούτε καν πρωτεύουσα της ρωμαϊκής επαρχίας της Αχαΐας. Πρωτεύουσα έγινε η Κόρινθος, που τότε είχε περισσότερους κατοίκους και είχε μεγαλύτερη δύναμη.

Η φροντίδα, λοιπόν των Αθηναίων συγκεντρώθηκε στα σχολεία, σε δασκάλους και σοφούς. Και πράγματι συνέρρεαν εκεί διαλεχτοί σοφοί. Οι πιο καλοί του ελληνορωμαϊκού κόσμου.

Και τόσο πολύ αυτό ήταν αλήθεια, ώστε οι διακεκριμένοι σοφιστές ονειρεύονταν πάντα μια έδρα στην Αθήνα.

Αλλά και οι εύποροι μορφωμένοι νέοι της απέραντης ρωμαϊκής αυτοκρατορίας φιλοδοξούσαν να σπουδάσουν την ελληνική γλώσσα και φιλοσοφία στην Αθήνα. Δάσκαλοι και μαθητές, αν περνούσαν από την Αθήνα, είχαν στη τσέπη τους κι ένα διαβατήριο. Αυτό τους άνοιγε την πόρτα των σχολείων και αξιωμάτων σ’ όλες τις πόλεις της αυτοκρατορίας.

Σ’ αυτή την πόλη τώρα έμπαινε ο Γρηγόριος, πληροφορημένος για πολλά κι απληροφρότητος για περισσότερα.

Ο πληγωμένος Αετός (Γρηγόριος ο Θεολόγος)

(αφηγηματική Βιογραφία)

σελ.29-52

Στυλιανού Γ. Παπαδοπούλου Καθηγητή Πανεπιστημίου

Έκδοση Δ

Αποστολική διακονία

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/09/blog-post_5247.html